ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬาเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

Relationships between emotional intelligence and skill performance and competition achievement of Sepak Takraw players in the 23th Youth National Games

สุเมธ พรหมอินทร์[1]

Sumet Promin

ดารณี กาญจนสุวรรณ[2]

Daranee Kanchanasuwan

Abstract

The purpose of this research was to study 1) emotional intelligence, 2) relationships between emotional intelligence and skill performance and competition achievement, and 3) relationships between skill performance and competition achievement of national

[1]รองศาสตราจารย์ ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
Associate Professor, Department of Educational Foundation, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus

[2]อาจารย์ ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
Lecturer, Department of Educational Foundation, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus

youth Sepak Takraw players. The population consisted 261 Sepak Takraw players in the 23th Youth National Games. The sample size was calculated using the Taro Yamane Formula, and the subjects were selected through stratified random sampling and simple random sampling. The instruments used were: the emotional intelligence evaluation form of the Department of Mental Health, Ministry of Public Health; and a skill performance evaluation form and a competition achievement evaluation form developed by the researchers. The statistics used in data analysis were percentage, mean, standard deviation, and Pearson product moment correlation coefficient.

The results of the study were as follows:

1. The emotional intelligence of most Sepak Takraw players in the 23th Youth National Games was at the normal level.

2. The emotional intelligence of the players was not significantly related to their skill performance and their competition achievement at the level of .05.

3. The skill performance of the players was significantly related to their competition achievement at the level of .01.

Keyword: Emotional intelligence, skill performance, competition achievement, Sepak Takraw players

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ และ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางด้านทักษะกับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ โดยใช้นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 เป็นกลุ่มประชากร กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างประชากรด้วยสูตรของ Yamane และทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิและแบบง่าย ได้กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา 261 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์สำหรับวัยรุ่นของกรมสุขภาพจิต แบบประเมินความสามารถทางด้านทักษะ และแบบประเมินผลสัมฤทธิ์การแข่งขันที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปกติ

2. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬามีความสัมพันธ์กับความสามารถทางด้านทักษะ และผลสัมฤทธิ์การแข่งขันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความสามารถทางด้านทักษะของนักกีฬามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ความฉลาดทางอารมณ์ ความสามารถทางด้านทักษะ ผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน นักกีฬาเซปักตะกร้อ

บทนำ

ความฉลาดทางอารมณ์หรืออีคิว (emotional quotient) เป็นความสามารถอีกส่วนหนึ่งของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ และความเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของตนเองและนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์และมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดพัฒนาการในด้านต่าง ๆ รวมถึงการพัฒนาระหว่างบุคคล ซึ่งประกอบด้วยความตระหนักรู้ตนและภาวะอารมณ์ของตน สามารถจัดการบริหารอารมณ์ของตนอย่างเหมาะสม สามารถจูงใจให้กำลังใจตนเองได้ รับรู้เข้าใจความรู้สึกอารมณ์ของผู้อื่นในลักษณะเอาใจเขามาใส่ใจเรา มีทักษะในการพัฒนาสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น มีความสามารถในการดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์และมีความสุข ทุกคนมีความฉลาดทางอารมณ์ตั้งแต่อยู่ในท้องมารดาเมื่อเติบโตขึ้นมาก็มีการเรียนรู้ที่จะควบคุมอารมณ์ บางครั้งควบคุมได้ บางครั้งควบคุมไม่ได้ จึงแสดงออกมาในภาวะอารมณ์ต่าง ๆ เช่น อารมณ์รัก โลภ โกรธ หลง ดีใจ เสียใจ อิจฉาริษยา กลัว เป็นต้น อีคิวมีความสำคัญแต่ระบบการศึกษาไทยในปัจจุบันก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับอีคิวกลับไปให้ความสำคัญและมุ่งพัฒนาความฉลาดทางสติปัญญาเป็นหลัก จึงส่งผลให้เยาวชน นักเรียน นิสิตและนักศึกษาเกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมาย และเมื่อจบการศึกษาออกไปประกอบอาชีพก็มักจะไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับบทความในนิตยสาร Time ปี 1995 ที่เน้นไว้ว่า ไอคิว (intelligence quotient) มีส่วนทำให้บุคคลประสบความสำเร็จเพียง 20 เปอร์เซ็นต์ และอีก 80 เปอร์เซ็นต์ เป็นผลมาจากความฉลาดทางอารมณ์ เพราะบุคคลที่มีความฉลาดทางอารมณ์สูงจะเป็นคนที่มองโลกในแง่ดี เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น เข้าใจสิ่งแวดล้อม ยอมรับการเปลี่ยนแปลงและสามารถปรับตัวได้ดีทุกสถานการณ์ เมื่อมีปัญหาความขัดแย้งก็สามารถที่จะแก้ไขได้อย่างเหมาะสมและมีสติ (emotional quotient, 2016) จากความสำคัญของความฉลาดทางอารมณ์ที่กล่าวมา ทำให้วงการกีฬาให้ความสำคัญ

กับเรื่องนี้มากขึ้น โดยเฉพาะกีฬาเพื่อการแข่งขัน เพื่อความเป็นเลิศและเป็นอาชีพ เพราะกีฬาเหล่านี้มีเป้าหมายเดียว คือ ชัยชนะเหนือคู่แข่งขัน นักกีฬาจึงถูกกดดันจากเป้าหมายที่คาดหวังอย่างไม่มีทางเลือก ภายใต้เงื่อนไขที่มีความต่างในเรื่องชนิด รูปกาย ขนาด และองค์ประกอบของร่างกาย สมรรถภาพทางกายและทักษะ อีกทั้งยังได้รับแรงกดดันจากสิ่งแวดล้อมรอบภายนอก ได้แก่ โค้ช พ่อแม่ เพื่อนร่วมทีม คู่แข่งขัน สนาม อุปกรณ์ ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ และกองเชียร์ทั้งสองฝ่าย ความกดดันต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้เกิดความแปรปรวนทางอารมณ์ของนักกีฬา โดยเฉพาะอารมณ์เครียด ซึ่งเป็นสภาพอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับนักกีฬามากที่สุด ความเครียด ความวิตกกังวลในขณะแข่งขันจะส่งผลต่อการแสดงออกซึ่งความสามารถทางด้านทักษะ และสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา ถึงแม้จะมีทักษะ และความสามารถในการเล่นได้ดีเพียงใด ก็ไม่อาจก้าวไปสู่จุดสุดยอดของการเป็นนักกีฬาได้หากขาดการพัฒนาทางด้านจิตใจหรือสมรรถภาพทางจิต ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับนักกีฬาเพื่อการแข่งขัน (Singnoy, 2016) ด้วยเหตุนี้เอง คณะผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความฉลาดทางด้านอารมณ์ของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 23 ที่จัดขึ้น ณ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพราะมีนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนทีมชาติและนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ ที่มีทักษะดีและผ่านการคัดเลือกเป็นตัวแทนของนักกีฬาภูมิภาคครบทั้ง 5 ภูมิภาค จึงมีนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันเป็นจำนวนมาก นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติในครั้งนี้ จึงเป็นตัวแทนของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนของประเทศไทยที่มีความสามารถสูง นักกีฬาเหล่านี้มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับใด ความฉลาดทางอารมณ์นั้นมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันหรือไม่ ประเด็นคำถามเหล่านี้คณะผู้วิจัยและผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายจะได้คำตอบจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้และจะได้นำผลการวิจัย

ไปเสนอต่อองค์กร หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบต่อการกีฬาเซปักตะกร้อทุกระดับ เพื่อช่วยกันพัฒนานักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนของชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 32

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 32

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางด้านทักษะกับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 32

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้ทราบว่านักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติเพศชาย และเพศหญิง ในตำแหน่งเสิร์ฟ เตะและตั้ง มีความฉลาดทางอารมณ์ในด้านดี ด้านเก่งและด้านสุขอยู่ในระดับใด และได้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติทั้ง 5 ภูมิภาคซึ่งจะส่งผลดังกล่าวให้กับการกีฬาแห่งประเทศไทยทั้ง 5 ภูมิภาคไปพิจารณาปรับปรุงนักกีฬาเยาวชนในสังกัดต่อไป

2. นำข้อมูลที่ได้ถ่ายทอดสู่ ผู้จัดการทีม และ ผู้ฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อระดับเยาวชนและประชาชน ให้ตระหนักถึงความสำคัญของความฉลาดทางอารมณ์ทั้งด้านดี ด้านเก่งและด้านสุขของนักกีฬามากขึ้น และเมื่อมีการคัดเลือกนักกีฬา วางแผนการฝึกซ้อม ผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอนจะได้จัดโปรแกรมการฝึกทั้งทางด้านร่างกาย ทักษะและจิตใจไปด้วยกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ หมายถึง นักกีฬาเซปักตะกร้อที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 23

2. ความฉลาดทางอารมณ์ หมายถึง ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ วัดโดยแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ สำหรับวัยรุ่นของกรมสุขภาพจิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ดี เก่ง และสุข (Department of Mental Health, 2000)

ดี หมายถึง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่นและมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

เก่ง หมายถึง ความสามารถในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจ สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาและแสดงออกได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น

สุข หมายถึง ความสามารถในการดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุขคือมีความภูมิใจพอใจและสุขใจ

3. ความสามารถทางด้านทักษะ หมายถึง ความสามารถทางด้านการเสิร์ฟ การเตะ การรับ การพัก การตั้ง การเคลื่อนไหว การสกัดกั้น และการเล่นทีมของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ

4. ผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน หมายถึง คะแนนที่นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติแต่ละคนทำได้ ตั้งแต่การแข่งขันรอบแรกจนถึงรอบชิงชนะเลิศ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาสังเคราะห์พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเรื่องดังกล่าว คือ ปัจจัยส่วนบุคคลของนักกีฬา ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬา ความสามารถทางด้านทักษะ และผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน โดยศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ตามปัจจัยส่วนบุคคลของนักกีฬา และศึกษา

ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันซึ่งนำมาเขียนกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 23 อยู่ในเกณฑ์ปกติ

2. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬามีความสัมพันธ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ความสามารถทางด้านทักษะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความสามารถทางด้านทักษะ และผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬาเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 ณ จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬาเซปักตะกร้อที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 ทั้งชายและหญิง จำนน 288 คน

2. ขนาดและการสุ่มกลุ่มตัวอย่างกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างประชากร 2 กลุ่มคือ กลุ่มประเภททีมเดี่ยว และกลุ่มประเภททีมชุด ใช้สูตรของ Yamane (1976 cited in Teenson, 2008) คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างประชากร ได้กลุ่มประเภททีมเดี่ยว 78 คน กลุ่มประเภททีมชุด 130 คน ทำการสุ่มตัวแทนโดยใช้หลักความน่าจะเป็นแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling) คือ แบ่งตามเพศชาย และเพศหญิง หลังจากนั้นก็จะแบ่งตามตำแหน่งการเล่นคือ ตำแหน่งเสิร์ฟ เตะ และตั้ง เมื่อแบ่งตามตำแหน่งการเล่นแล้ว กลุ่มตัวอย่างจะมีความสม่ำเสมอก็จะใช้การสุ่มแบบง่าย (simple random sampling)

เป็นขั้นตอนสุดท้าย (Jantalakkanaa & Euchieowchaangit, 2008) ได้กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาทั้งสิ้น 261 คน แบ่งเป็นชาย 128 คนหญิง133 คน จำแนกเป็นประเภททีมเดี่ยว 85 คน ทีมชุด 176 คน ซึ่งเกินกว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ทำให้ผลการวิจัยน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยเพศ อายุ ศาสนา ภูมิภาคที่สังกัด ประเภทการแข่งขัน ตำแหน่งการเล่นและประสบการณ์การแข่งขัน

1.2 ความสามารถทางด้านทักษะ ประกอบด้วยความสามารถทางด้านการเสิร์ฟ การเตะ การรับ การพัก การตั้ง การเคลื่อนไหว การสกัดกั้น และการเล่นทีม

1.3 ผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน วัดจากจำนวนคะแนนที่นักกีฬาแต่ละคนทำได้ตั้งแต่การแข่งขันรอบแรกจนถึงรอบชิงชนะเลิศ ซึ่งมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ต่ำสุด 20 คะแนน สูงสุด 153 คะแนน

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาโดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักกีฬา

ส่วนที่ 2 เป็นแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (Department of Mental Health, 2000)

ส่วนที่ 3 เป็นแบบประเมินความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬาเซปักตะกร้อ ซึ่งประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญมี 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบประเมินความสามารถทางด้านทักษะของผู้เสิร์ฟ

ตอนที่ 2 แบบประเมินความสามารถทางด้านทักษะของผู้เตะ

ตอนที่ 3 แบบประเมินความสามารถทางด้านทักษะของผู้ตั้ง

ตอนที่ 4 แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน

การควบคุมคุณภาพเครื่องมือ

1. คณะผู้วิจัยนำแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ของกรมสุขภาพจิตมาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือซ้ำอีกครั้งหนึ่ง โดยการทดลองใช้ (try out) กับนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 31 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นด้านดี 0.731 ด้านเก่ง 0.675 ด้านสุข 0.735 และภาพรวมของแบบประเมินทั้งชุดเท่ากับ 0.869

2. คณะผู้วิจัยออกแบบประเมินความสามารถทางด้านทักษะ และผลสัมฤทธิ์การแข่งขันให้มีความตรงกับเนื้อหาที่ศึกษา มีความชัดเจน กระชับและสะดวกกับการนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลภาคสนาม หลังจากนั้นนำไปทดลองใช้เก็บข้อมูลการแข่งขันเซปักตะกร้อรอบคัดเลือกการเป็นตัวแทนนักกีฬาเซปักตะกร้อ เยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 ภาค 4 ที่จังหวัดตรัง นำปัญหาและอุปสรรคจากการทดลองใช้เครื่องมือมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านพิจารณา นำผลการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่านมาหาค่า CVI (context validity index) คัดเลือกแบบประเมินมาใช้เฉพาะข้อที่มีค่า CVI เท่ากับ 0.8 หรือมากกว่าขึ้นไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญทางด้านทักษะกีฬาเซปักตะกร้อจำนวน 10 คน ลงพื้นที่เก็บข้อมูล ณ สนามแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยแบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน คือ 1) เก็บข้อมูลส่วนที่ 1 และ 2

ก่อนการแข่งขัน จากนักกีฬาทั้งชาย และหญิงจำนวน 261 คน และ 2) เก็บข้อมูลส่วนที่ 3 ในขณะที่นักกีฬาลงทำการแข่งขันจริงตั้งแต่รอบแรกจนถึงรอบชิงชนะเลิศ โดยแบ่งออกเป็น 2 สนาม ใช้ผู้เชียวชาญสนามละ 5 คนบันทึกทักษะของนักกีฬาเป็นรายบุคคล รวมทั้งบันทึกผลของการแข่งขันด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยใช้สถิติพรรณนาค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และหาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันด้วยสถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient)

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

1. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 23 ในด้านดีต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 18 คน เกณฑ์ปกติ 182 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 61 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9, 69.7 และ 23.4 ตามลำดับ ด้านเก่งต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 48 คน เกณฑ์ปกติ 173 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 40 คน คิดเป็นร้อยละ 18.4, 66.3 และ 215.3 ตามลำดับ ด้านสุขต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 40 คน เกณฑ์ปกติ 185 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 36 คน คิดเป็นร้อยละ 15.3, 70.9 และ 13.8 ตามลำดับ ดังภาพประกอบ 2

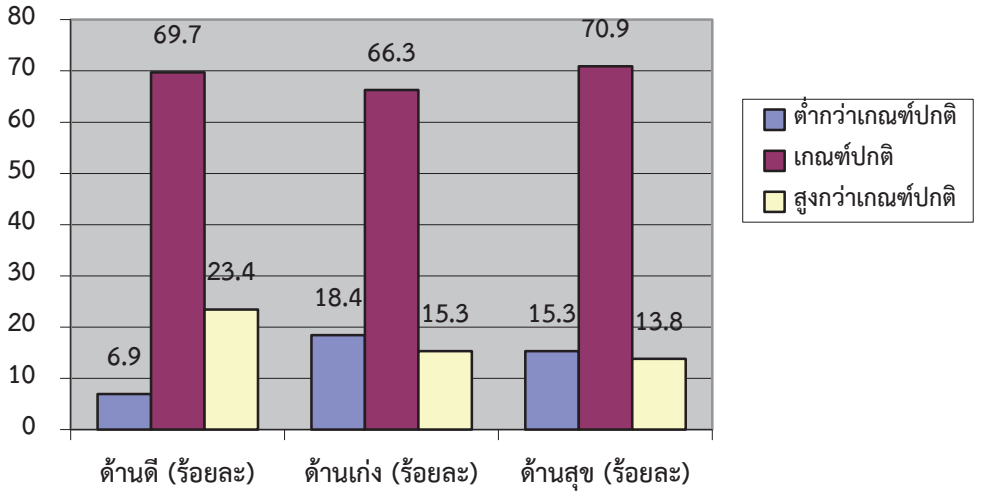

ภาพประกอบ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของนักกีฬาที่มีความฉลาดทางอารมณ์ในระดับต่าง ๆ จำแนกตามด้านดี เก่ง และ สุข

จากผลการวิจัยและภาพประกอบ 2 ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาทุกด้านส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปกติ สอดคล้องกับสมมุติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 ส่วนใหญ่มีความสามารถควบคุมอารมณ์ ควบคุมความต้องการของตนเอง มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีความรับผิดชอบ มีแรงจูงใจ กล้าตัดสินในการแก้ปัญหา มีสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น มีความภูมิใจและพอใจในตนเอง (Department of Mental Health, 2000) สอดคล้องกับผลการวิจัยหลายเรื่อง เช่น เรื่อง ความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี (Jaiyen, 2016) และเรื่องความฉลาดทางอารมณ์ของนิสิตปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา (Chítchertwong, 2016) ที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความฉลาดทางอารมณ์

อยู่ในเกณฑ์ปกติ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาวอลเล่ย์บอลชาย มหาวิทยาลัยพะเยา ที่พบว่าความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ปกติ (Yooleu, 2015) และถ้าพิจารณาเป็นรายด้านจะเห็นว่า นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านดีต่ำกว่าเกณฑ์น้อยที่สุด และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ด้านดี ($\bar{X}$ = 53.66) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าด้านเก่ง ($\bar{X}$ = 50.34) และด้านสุข ($\bar{X}$ = 46.42) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Klangchamnaan (2004) ที่พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนทั้งชายและหญิง มีความฉลาดทางอารมณ์ด้านดีสูงที่สุดนั้น แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติครั้งนี้ มีพื้นฐานเป็นคนดี ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่พึงประสงค์เพราะการเป็นคนดีสามารถถ่ายโยงไปสู่ความเป็นคนเก่งและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นว่า จำนวนนักกีฬาที่มีความฉลาดทางอารมณ์ในด้านดีต่ำกว่าเกณฑ์ปกติมี 18 คน ด้านเก่ง 48 คนและด้านสุข 40 คน แสดงให้เห็นว่ายังมีนักกีฬาจำนวนหนึ่งที่ต้องการพัฒนาให้รู้จักตนเองมากขึ้น เสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพิ่มขีดความสามารถการตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้า สร้างความภูมิใจในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง มองโลกในแง่ดี มีอารมณ์ขัน รู้จักผ่อนคลาย ไม่เครียดกับผลแพ้ชนะมากจนเกินไป องค์ประกอบที่เป็นจุดอ่อนของนักกีฬาเซปักตะกร้อแต่ละด้านไม่ได้หมายความว่านักกีฬามีปัญหาในด้านนั้นและแก้ไขไม่ได้ เพราะด้านต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นสิ่งที่มีการพัฒนาและมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา (Department of Mental Health, 2000) ดังนั้นคะแนนที่ได้ต่ำจึงเป็นเพียงข้อเตือนใจให้ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมหาวิธีการฝึกทักษะ และเทคนิคทางจิตวิทยา (psychological skill training: PST) มาแก้ไขจุดอ่อนเหล่านั้น ก็จะทำให้นักกีฬาเซปัก

ตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 มีความแข็งแกร่งทางจิตใจ พร้อมที่จะเผชิญภาวะกดดันจากสภาวการณ์การฝึกซ้อมและการแข่งขันในรูปแบบต่าง ๆ ได้ดีขึ้น

2. นักกีฬาชายมีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 46 คน เกณฑ์ปกติ 61 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 21 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9, 47.7 และ 16.4 ตามลำดับ ส่วนนักกีฬาหญิงมีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 43 คน เกณฑ์ปกติ 73 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 17 คน คิดเป็นร้อยละ 32.3, 54.9 และ 12.8 ตามลำดับ ดังภาพประกอบ 3

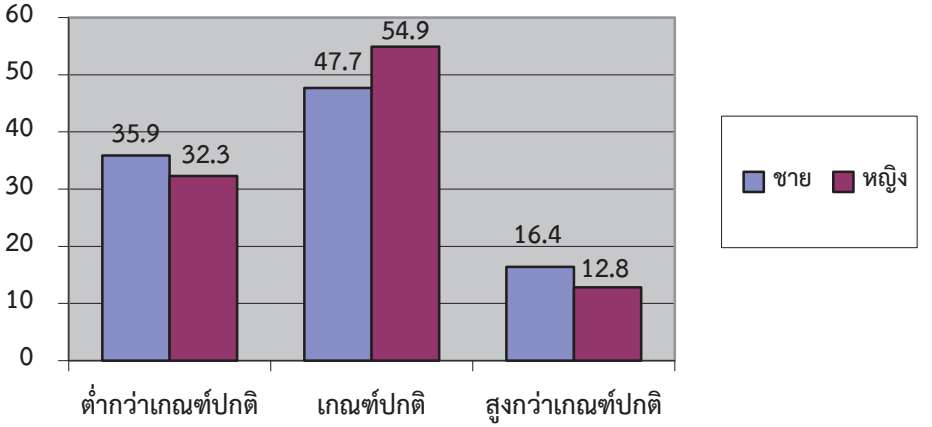

ภาพประกอบ 3 จำนวนและร้อยละของนักกีฬาที่มีความฉลาดทางอารมณ์รวมทุกด้าน จำแนกตามเพศ

จากผลการวิจัยและภาพประกอบ 3 จะเห็นว่าความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาหญิงที่อยู่ในเกณฑ์ปกติมีจำนวนมากกว่านักกีฬาชาย และกลุ่มที่ต่ำกว่าเกณฑ์ปกตินักกีฬาหญิงน้อยกว่านักกีฬาชาย สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงเมื่อเวลา

ฝึกซ้อมและแข่งขันนักกีฬาหญิงมักจะมีความสงบ ไม่ส่งเสียงดังมากเหมือนนักกีฬาชาย ควบคุมอารมณ์ได้ดี ไม่แสดงออกมากจนเกินไปเมื่อทำคะแนนได้หรือเสีย และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Klangchamnaan (2004) ที่พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเทนนิสเยาวชนหญิงภาคอีสานมีสูงกว่าความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนชาย แต่ในขณะเดียวกันความฉลาดทางอารมณ์ที่สูงกว่าเกณฑ์ปกติของนักกีฬาชายจะมีเปอร์เซ็นต์สูงกว่าของนักกีฬาหญิง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Gaewchuay (2016) ที่พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาชายสถาบันพลศึกษาประจำปีการศึกษา 2558 มีค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ในกลุ่มที่สูงกว่าเกณฑ์ปกติสูงกว่านักกีฬาเพศหญิง ซึ่งเป็นไปได้ว่าในทีมหนึ่ง ๆ ที่มีนักกีฬา 3 คนอาจจะมีบ้างคนที่มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำ หรือเกณฑ์ปกติแต่จะต้องมีบางคนที่มีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์สูง จึงจะทำให้นักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติประเภททีมชายยืนอยู่ได้ภายใต้ภาวะความเครียดและความกดดันที่มีมากกว่าทีมหญิง

3. นักกีฬาที่มีอายุ 16 ปีลงมา มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 46 คน เกณฑ์ปกติ 65 คน และสูงกว่าเกณฑ์ปกติ 18 คน คิดเป็นร้อยละ 35.7, 50.4 และ 14.0 ตามลำดับ ส่วนนักกีฬาที่มีอายุ 17 - 18 ปี มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 36 คน อยู่ในเกณฑ์ปกติ 60 คน และสูงกว่าเกณฑ์ปกติ 35 คน คิดเป็นร้อยละ 31.9, 53.1 และ 15.0 ตามลำดับ ดังภาพประกอบ 4

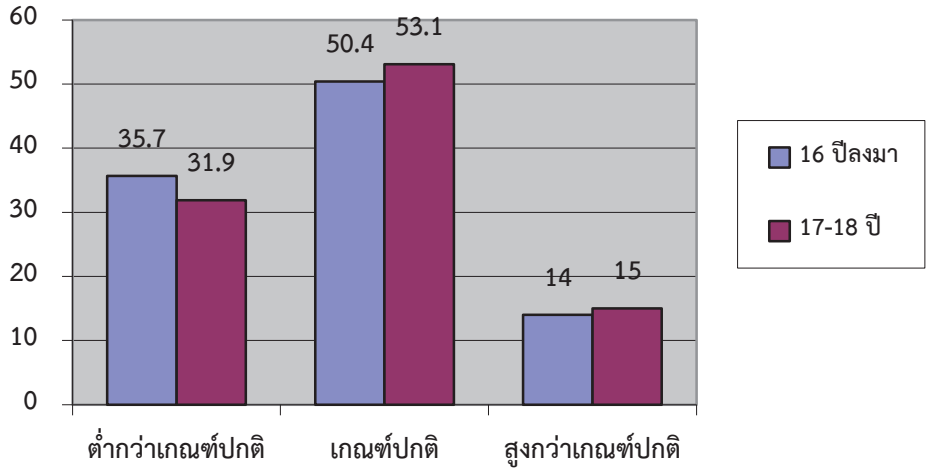

ภาพประกอบ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของนักกีฬาที่มีความฉลาดทางอารมณ์รวมทุกด้าน จำแนกตามอายุ

จากผลการวิจัยและภาพประกอบ 4 จะเห็นว่านักกีฬาที่มีอายุมากกว่าจะมีจำนวนและร้อยละของนักกีฬาที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติน้อยกว่า และมีความฉลาดทางอารมณ์ในระดับปกติ และสูงกว่าปกติมากกว่านักกีฬาที่มีอายุน้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงเพราะนักกีฬาที่มีอายุ 17 - 18 ปี ผ่านประสบการณ์การฝึกซ้อมและการแข่งขันมามากกว่า สามารถควบคุมอารมณ์ ความรู้สึกและความต้องการของตนเองในขณะแข่งขันได้สูงกว่า และสอดคล้องกับความเห็นของชมรมจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่นแห่งประเทศไทยที่กล่าวว่า เยาวชนช่วงอายุ 10 - 14 ปี จะเป็นช่วงที่อารมณ์หวั่นไหวไปกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกายทั้งภายในภายนอก หงุดหงิดกับความเปลี่ยนแปลงที่ยังยอมรับไม่ค่อยได้ จนเข้าสู่ช่วงอายุ 14 - 16 ปี เริ่มทำใจได้กับความเป็นหนุ่มสาว แต่จะเห็นอารมณ์ที่เข้มข้นขึ้น ทั้งอารมณ์รัก ชอบ โกรธ เกลียด อิจฉา โอ้อวด

ถือดี เจ้าทิฐิ อ่อนไหว วุ่นวายสับสน เห็นอกเห็นใจ เห็นแก่ตัว เป็นต้น ไม่ว่าจะมีอารมณ์ประเภทใด ก็มักมีความรุนแรง เปลี่ยนแปลงง่าย ควบคุมอารมณ์ยังไม่ดีบางครั้งพลุ่งพล่านและบางครั้งเก็บกดจนเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลาย อายุประมาณ 17 ปีขึ้นไป การแสดงออกทางอารมณ์ดีขึ้น มั่นคงขึ้น ยอมรับสภาพการเป็นผู้ใหญ่เต็มขั้น อารมณ์ที่มั่นคงในช่วงนี้ส่วนหนึ่งมาจากการค้นพบเอกลักษณ์ที่แท้จริงของตัวเองได้ก่อน ยอมรับทั้งข้อดีและข้อไม่ดีของตนเอง ส่วนใหญ่จะวกกลับมาสร้างสัมพันธภาพกับพ่อแม่ในรูปแบบใหม่ที่มีความเป็นตัวของตัวเองเพิ่มขึ้น และยอมรับนับถือผู้อาวุโสในแง่ที่มีประสบการณ์มาก่อน (Thai Children and Youth Psychiatric Association, 2016)

4. นักกีฬาที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 27 คน อยู่ในเกณฑ์ปกติ 33 คน และสูงกว่าเกณฑ์ปกติ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 38.0, 46.5 และ 15.5 ตามลำดับ ส่วนนักกีฬาที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 56 คน อยู่ในเกณฑ์ปกติ 99 คน ละสูงกว่าเกณฑ์ปกติ 26 คน คิดเป็นร้อยละ 30.9, 54.7 และ 14.4 ตามลำดับ ดังภาพประกอบ 5

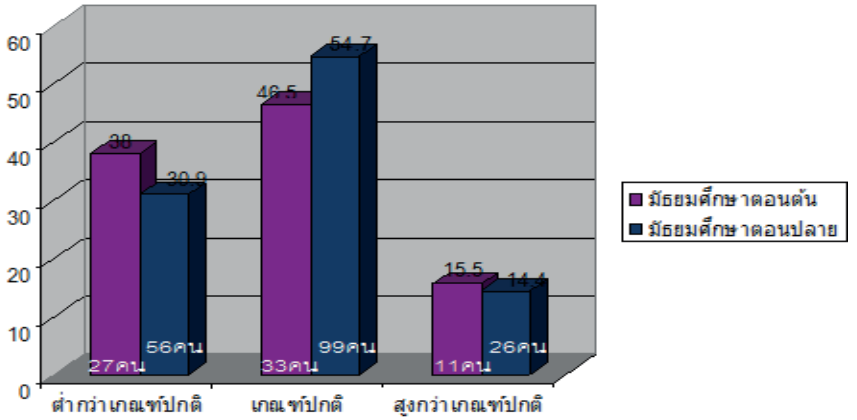

ภาพประกอบ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของนักกีฬาที่มีความฉลาดทางอารมณ์รวมทุกด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา

จากผลการวิจัยและภาพประกอบ 5 จะเห็นว่า นักกีฬาที่มีการศึกษาสูงกว่ามีเปอร์เซ็นต์ความฉลาดทางอารมณ์ที่ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติน้อยกว่านักกีฬาที่มีการศึกษาต่ำกว่า ในขณะเดียวกันเปอร์เซ็นต์ความฉลาดทางอารมณ์ที่อยู่ในเกณฑ์ปกติของนักกีฬาที่มีการศึกษาสูงกว่า มีมากกว่า นั้นแสดงให้เห็นว่า นักกีฬาที่มีการศึกษาสูงมีความฉลาดทางอารมณ์มากกว่านักกีฬาที่มีการศึกษาต่ำ ทั้งนี้เพราะนักกีฬาที่มีการศึกษาต่ำกว่ามีอายุน้อยกว่านักกีฬาที่มีการศึกษาสูงกว่า การมีอายุมากกว่าทำให้มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ ประสบการณ์การแข่งขันมากกว่า และการที่มีการศึกษาสูงกว่ามีความฉลาดทางอารมณ์มากกว่าเป็นเพราะการศึกษาช่วยพัฒนาความสามารถในการควบคุมอารมณ์ การรู้จักเห็นใจผู้อื่น ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาและแสดงออกได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น มีความภูมิใจ พอใจตัวเองมากขึ้น การศึกษาจึงเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสังคม

ให้มีคุณภาพในทุกด้าน การศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความฉลาดทางอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Pootong, 2001)

5. นักกีฬาภาค 1 มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 20 คน เกณฑ์ปกติ 30 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35.4, 52.6 และ 12.3 ตามลำดับ นักกีฬาภาค 2 มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 22 คน เกณฑ์ปกติ 22 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8, 46.8 และ 6.4 ตามลำดับ นักกีฬาภาค 3 มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 11 คน เกณฑ์ปกติ 18 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 10 คน คิดเป็นร้อยละ 28.2, 46.2 และ 25.6 ตามลำดับ นักกีฬาภาค 4 มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 20 คน เกณฑ์ปกติ 32 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7, 50.8 และ 17.5 ตามลำดับ นักกีฬาภาค 5 มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 16 คน เกณฑ์ปกติ 32 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 19.1, 58.2 และ 12.7 ตามลำดับ ดังภาพประกอบ 6

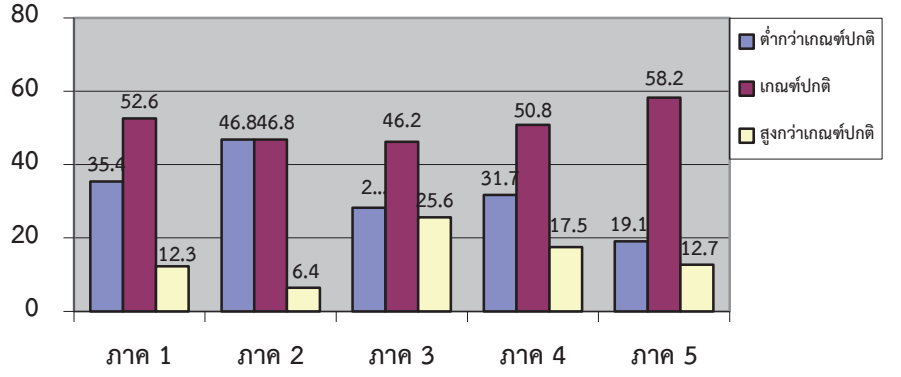

ภาพประกอบ 6 แสดงจำนวนและร้อยละของนักกีฬาที่มีความฉลาดทางอารมณ์รวมทุกด้าน จำแนกตามภูมิภาค

จากผลการวิจัยและภาพประกอบ 6 จะเห็นว่านักกีฬาภาค 2 มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติมากที่สุด และสูงกว่าเกณฑ์ปกติน้อยที่สุด การที่ข้อมูลเป็นเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่า นักกีฬาภาค 2 จะมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์ ไม่ รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ไม่มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ไม่รู้จักตนเอง ไม่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่มีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนร่วมทีม (emotional quotient, 2016) เพียงแต่เป็นข้อมูลบ่งบอกให้ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีมหรือผู้เกี่ยวข้องกับนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติภาค 2 ได้ตระหนักในการดูแลเอาใจใส่และพัฒนาประเด็นต่างๆเหล่านี้ให้ดีขึ้น ซึ่งถ้าเรื่องดังกล่าวได้รับการพัฒนาจะทำให้ความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬาภาค 2 ซึ่งมีมาตรฐานสูงเป็นอันดับ 2 -3 กลายมาเป็นอันดับ 1 ได้ในอนาคตข้างหน้า ในขณะที่นักกีฬาภาค 1 มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านอยู่ในเกณฑ์ปกติสูง และภาค 3 มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านสูงกว่าเกณฑ์ปกติมากที่สุด และในขณะเดียวกันความสามารถทางด้านทักษะก็สูงด้วยส่งผลให้การแข่งขันของนักกีฬาทั้ง 2 ภาคประสบความสำเร็จ ดังสรุปผลการแข่งขันเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติในครั้งนี้ ที่พบว่า นักกีฬาภูมิภาคที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดคือนักกีฬาจากภาค 1 และภาค 3 ส่วนนักกีฬาภาค 4 มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านอยู่ในเกณฑ์ปกติเป็นอันดับ 3 และสูงกว่าเกณฑ์ปกติเป็นอันดับ 2 แต่ความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันกลับเป็นอันดับสุดท้าย ข้อมูลเหล่านี้เป็นสัญญาณเตือนให้ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีมหรือผู้เกี่ยวข้องกับนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติภาค 4 ให้ความสำคัญกับการคัดตัวนักกีฬา การฝึกซ้อมที่มีมาตรฐาน และการหาประสบการณ์การแข่งขันให้มากขึ้น

6. นักกีฬาประเภททีมเดี่ยว มีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 26 คน อยู่ในเกณฑ์ปกติ 46 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 13 คน คิดเป็นร้อยละ 30.6, 54.1 และ 15.3 ตามลำดับ ส่วนนักกีฬาประเภททีมชุด พบว่ามีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 43 คน อยู่ในเกณฑ์ปกติ 108 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 25 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4, 61.4 และ 14.2 ตามลำดับ ดังภาพประกอบ 7

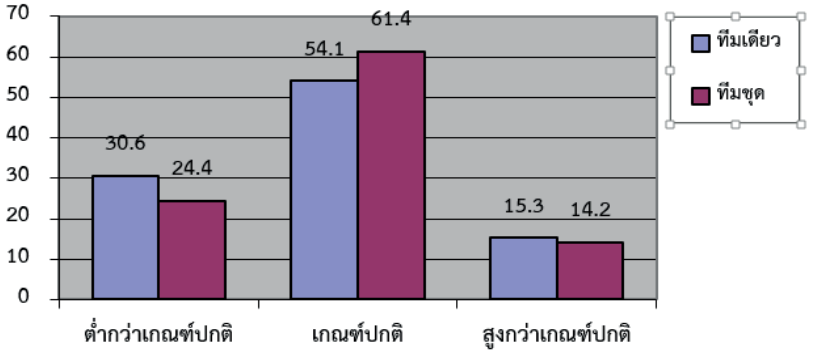

ภาพประกอบ 7 แสดงจำนวนและร้อยละของนักกีฬาที่มีความฉลาดทางอารมณ์รวมทุกด้าน จำแนกตามประเภททีมเดียวและทีมชุด

จากผลการวิจัยและภาพประกอบ 7 แสดงให้เห็นว่าจำนวนและร้อยละของนักกีฬาประเภททีมชุดมีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านอยู่ในเกณฑ์ปกติสูงกว่าประเภททีมเดี่ยว สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความฉลาดทางอารมณ์และแรงจูงใจของนักกีฬาสถาบันพลศึกษา ประจำปีการศึกษา 2558 ที่พบว่า นักกีฬาประเภททีมมีค่าเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ทุกด้านสูงกว่าประเภทบุคคลหรือประเภทเดี่ยว (Gaewchuay, 2016) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ระหว่างนักกีฬาประเภททีมกับนักกีฬาประเภทเดี่ยว ที่พบว่า นักกีฬาประเภททีมจะมีความฉลาดทางอารมณ์สูงหรือดีกว่าประเภทบุคคล (Nuamkamneung, 2003)

ซึ่งสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงเพราะนักกีฬาเซปักตะกร้อทีมชุดมีจำนวนมากกว่าทีมเดี่ยว นักกีฬาจึงต้องรู้จักการปรับตัว การควบคุมอารมณ์ การสร้างแรงจูงใจ รู้จักความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม มีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับเพื่อนร่วมทีม และรู้จักแบ่งปันมากกว่าทีมเดียว

7. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาตำแหน่งเสิร์ฟโดยรวมทุกด้าน ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 29 คน ปกติ 46 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 33.7, 53.5 และ 12.8 ตามลำดับ ตำแหน่งตั้งมีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 31 คน ปกติ 42 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 13 คนคิดเป็นร้อยละ 36,48.8 และ15.1 ตามลำดับ ตำแหน่งเตะมีความฉลาดทางอารมณ์โดยรวมทุกด้านต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ 27 คน ปกติ 46 คน สูงกว่าเกณฑ์ปกติ 14 คนคิดเป็นร้อยละ 36,48.8 และ15.1 ตามลำดับ ดังภาพประกอบ 8

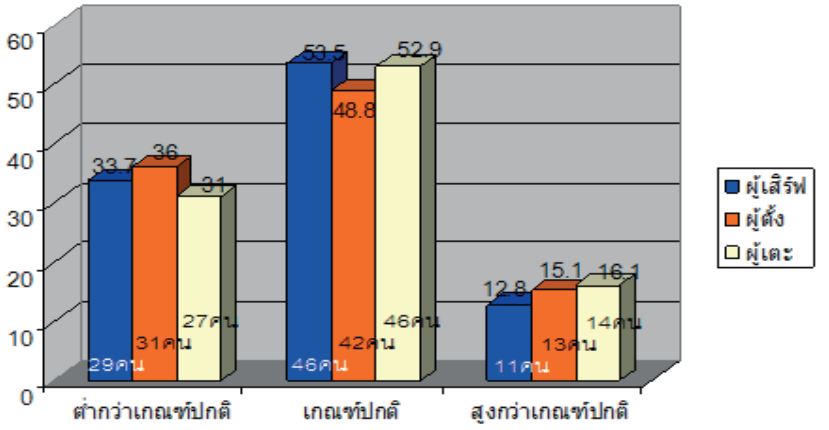

ภาพประกอบ 8 แสดงจำนวนและร้อยละของนักกีฬาที่มีความฉลาดทางอารมณ์รวมทุกด้าน จำแนกตามตำแหน่งการเล่น

จากผลการวิจัยและภาพประกอบ 8 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาทุกตำแหน่งส่วนใหญ่มีความฉลาดทางอารมณ์รวมทุกด้านอยู่ในเกณฑ์ปกติ เมื่อพิจารณาลงในรายละเอียดจะเห็นว่า ตำแหน่งเสิร์ฟมีจำนวนและร้อยละของความฉลาดทางอารมณ์ที่อยู่ในเกณฑ์ปกติใกล้เคียงกับตำแหน่งเตะและทั้งสองสูงกว่าตำแหน่งตั้ง สอดคล้องกับความฉลาดทางอารมณ์ในกลุ่มต่ำกว่าเกณฑ์ปกติที่พบว่า นักกีฬาตำแหน่งตั้งมีจำนวนและร้อยละของความฉลาดทางอารมณ์ในกลุ่มต่ำกว่าเกณฑ์ปกติมากที่สุด และหากพิจารณาโดยรวมแล้วจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า นักกีฬากลุ่มเตะมีความฉลาดทางอารมณ์ดีกว่า ตำแหน่งตั้งและเสิร์ฟ ซึ่งสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อที่ทุกตำแหน่งมีความสำคัญ แต่ตำแหน่งเตะสำคัญที่สุด มีบทบาทหน้าที่ทั้งรับ พัก ตั้ง สกัดกั้น และรุกเพื่อทำคะแนน นักกีฬาตำแหน่งเตะจึงควรมีความพร้อมทั้งทางด้านทักษะ สมรรถภาพทางกาย และสมรรถภาพทางจิตมากกว่าตำแหน่งอื่น ๆ

8. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาในด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันทั้งในภาพรวมและรายด้านอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ความสามารถทางด้านทักษะโดยรวมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน

ความฉลาดทางอารมณ์	ด้านดี	ด้านเก่ง	ด้านสุข	รวมทุกด้าน	ความสามารถทางด้านทักษะ	ผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน
ด้านดี	1.00					
ด้านเก่ง	.623**	1.00				
ด้านสุข	.575**	.684**	1.00			
รวมทุกด้าน	.842**	.886**	.873**	1.00		
ความสามารถทางด้านทักษะ	-.089	-.128	-.088	-.117	1.00	
ผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน	-.138	-.150	-.047	-.128	.850**	1.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยและตาราง 1 จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ถ้านักกีฬามีความฉลาดทางอารมณ์ในด้านดีสูง หมายถึงมีความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่นและมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ก็จะส่งผลให้ด้านเก่งคือความสามารถในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจ สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาและแสดงออกได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น และด้านสุขคือความสามารถในการดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข สูงตามไปด้วย ในทางกลับกัน ถ้าความฉลาดทางอารมณ์ด้านใดด้านหนึ่งต่ำก็จะส่งผลให้ด้านอื่น ๆ ต่ำไปด้วย จากข้อมูลส่วนนี้สะท้อนให้เห็นว่าความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ภายในซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี แต่ไม่มี

ความสัมพันธ์กับทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ บ่งบอกให้รู้ว่า นักกีฬาเยาวชนที่มีความฉลาดทางอารมณ์ดีความสามารถทางด้านทักษะอาจจะไม่ดีก็ได้ ในทางกลับกันนักกีฬาที่มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำ ความสามารถทางด้านทักษะอาจจะสูงก็ได้ เพราะเรื่องความสามารถทางด้านทักษะมีองค์ประกอบอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น องค์ประกอบทางด้านชนิดรูปกาย คือ น้ำหนัก ส่วนสูง ความอ้วน ความผอม ช่วงแขน ขาสั้นยาวไม่เท่ากัน สมรรถภาพทางกายไม่เท่ากัน และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เช่น ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม ผู้ปกครองไม่เหมือนกัน เป็นต้น แต่ถ้านักกีฬามีทักษะดี ผลสัมฤทธิ์การแข่งขันจะดีตามไปด้วย และผลสัมฤทธิ์การแข่งขันจะประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น หากนักกีฬามีองค์ประกอบสามอย่างสมบูรณ์และมีศักยภาพสูง คือ ความสามารถทั้งทางด้านทักษะ สมรรถภาพทางกาย และความฉลาดทางอารมณ์ (Samaahìdtoh, 2003) อย่างไรก็ตามคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ด้านใดด้านหนึ่งของนักกีฬาต่ำไม่ได้แปรความว่านักกีฬามีปัญหา เพียงแต่เป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมต้องเข้ามาดูแลเอาใจใส่ในประเด็นนั้นและพัฒนาต่อไป เพราะประเด็นปัญหาเหล่านั้นพัฒนาได้ตลอดเวลา (emotional quotient, 2016)

9. ความสามารถทางด้านทักษะทั้งประเภททีมชายและทีมหญิง ในภาพรวมและรายทักษะทุกทักษะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางด้านทักษะกับผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน จำแนกตามทักษะและเพศ

รายการทักษะ	ผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน					
	ชาย		หญิง		รวม	
	N	r	N	r	N	r
ทักษะการเสิร์ฟ	17	.743**	17	.728**	34	.741**
ทักษะการเตะ	15	.909**	14	.825**	29	.915**
ทักษะการตั้ง	42	.733**	43	.723**	85	.714**
ทักษะการรับ	42	.805**	43	.897**	85	.851**
ทักษะการพัก	42	.554**	43	.825**	85	.848**
ทักษะการเคลื่อนไหว	42	.862**	43	.785**	85	.807**
ทักษะการสกัดกั้นหรือบล็อก	14	.674**	43	.841**	27	.674**
ทักษะการเล่นทีม	42	.808**	43	.786**	85	.796**
รวมทุกทักษะ	**42**	**.873****	**43**	**.859****	**85**	**.860****

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยและตาราง 2 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การแข่งขันเซปักตะกร้อระดับเยาวชนแห่งชาติ ทั้งประเภททีมชายและทีมหญิงความสามารถทางด้านทักษะจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การแข่งขัน กล่าวคือ ถ้าความสามารถทางด้านทักษะสูงผลสัมฤทธิ์การแข่งขันก็จะสูง แต่ถ้าความสามารถทางด้านทักษะต่ำผลสัมฤทธิ์การแข่งขันก็จะต่ำด้วย ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานของการวิจัยที่ได้ตั้งไว้ หมายความว่า ถ้านักกีฬามีความสามารถทางด้านทักษะต่ำจะไม่มีทางประสบความสำเร็จในการแข่งขัน แต่ถ้าความ

ฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ปกติอาจจะประสบความสำเร็จในการแข่งขันได้ถ้ามีความสามารถทางด้านทักษะสูง ซึ่งนั้นหมายถึงการแข่งขันกีฬาระดับเยาวชน แต่ถ้าเป็นการแข่งขันกีฬาระดับประชาชน และเป็นการแข่งขันเพื่อความเป็นเลิศหรือเป็นอาชีพ ต้องอาศัยปัจจัยหลัก 3 ปัจจัยคือ 1) ทักษะ (skill) 2) สมรรถภาพทางกาย (physical fitness) และ 3) สมรรถภาพทางจิต (mental fitness) ทั้ง 3 ปัจจัยจะต้องบูรณาการร่วมกันอย่างสมดุลย์จึงจะประสบความสำเร็จ (Samaahìdtoh, 2003) แต่กรณีที่ความสามารถทางกายและความสามารถทางทักษะใกล้เคียงกัน สมรรถภาพทางจิตจะเป็นตัวแปรที่สำคัญและมีผลต่อการแพ้และชนะ ดังที่ Jack Niclaus ราชานักกอล์ฟได้กล่าวไว้ว่า หากนักกีฬามีความสามารถทางกายใกล้เคียงกัน ผู้ชนะเลิศคือผู้ที่มีสมรรถภาวะทางจิตที่ดีกว่า เพราะเป็นผู้ที่สามารถทนต่อความกดดันของสถานการณ์ได้ดีกว่า จึงสามารถแข่งขันได้อย่างเต็มศักยภาพที่ตนเองมีอยู่ (Wachintaanin, 2016)

สรุป

ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 23 ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปกติ มีเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นที่มีความฉลาดทางอารมณ์ในด้านดีด้านเก่ง และด้านสุขต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ ซึ่งไม่ใช่ปัญหาแต่เป็นสัญญาณบ่งบอกให้ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมรู้และแก้ไขต่อไป ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ความสามารถทางด้านทักษะทุกทักษะจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สะท้อนให้เห็นว่า กีฬาเซปักตะกร้อระดับเยาวชนควรเน้นที่พื้นฐานการฝึกทักษะและเทคนิคการเล่น การแข่งขันให้มาก

ส่วนความฉลาดทางอารมณ์ในช่วงวัยรุ่นยังไม่นิ่งต้องพัฒนาควบคู่ไปกับการเจริญเติบโตของเยาวชนต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและปฏิบัติ

1. เยาวชนที่เข้ามาร่วมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 ส่วนใหญ่มาจากโรงเรียนกีฬาของแต่ละจังหวัดแต่ละภูมิภาค ยกเว้นภาค 4 ซึ่งเป็นจังหวัดทางภาคใต้ นักกีฬาส่วนใหญ่มาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป จากข้อมูลนี้ชี้ให้เห็นว่าโรงเรียนกีฬาหลายภูมิภาคประสบความสำเร็จ แต่บางภูมิภาคไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร องค์กรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องระดับนโยบาย ควรจะเข้ามาตรวจสอบ ดูแลและให้ความช่วยเหลือในการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

2. ความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาที่ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติมีจำนวนหนึ่งซึ่งสมควรได้รับการพัฒนา และที่น่าสังเกตก็คือ นักกีฬาภาค 2 มีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติมากที่สุด และสูงกว่าเกณฑ์ปกติน้อยที่สุด ในขณะที่นักกีฬาภาค 2 มีความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันสูง และนักกีฬาทั้งหมดมาจากโรงเรียนกีฬา แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนกีฬาซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งที่รับผิดชอบการเรียนการสอนเรื่องกีฬาโดยตรง ก็ยังให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะกีฬาและสมรรถภาพทางกายมากกว่าการฝึกสมรรถภาพทางจิต ฉะนั้น องค์กรหรือหน่วยงานหรือผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายควรจะช่วยกันพัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการฝึกทักษะทางจิตวิทยาการกีฬาให้มากขึ้น

3. นักกีฬาภาค 4 หรือภาคใต้มีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่าเกณฑ์ปกติเป็นอันดับ 2 รองจากภาค 3 และมีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในเกณฑ์ปกติเป็นอัน 3 รองจากภาค 1 และ 5 แต่มีความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันต่ำ

กว่าทุกภาค ฉะนั้นองค์กรหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบกีฬาเซปักตะกร้อทางภาคใต้ควรที่จะร่วมกันหาแนวทางแก้ไข เพื่อพัฒนาศักยภาพทางด้านทักษะและสมรรถภาพทางกายของนักกีฬาเซปักตะกร้อเยาวชนภาคใต้ให้มีศักยภาพสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ผลจากการวิจัยเรื่องนี้ คณะผู้วิจัยได้ประสบการณ์และข้อคิดเห็นในบางประเด็นที่จะนำมาเป็นข้อเสนอแนะแก่ท่านผู้สนใจดังนี้

1. การวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความฉลาดทางอารมณ์กับผลสัมฤทธิ์การแข่งขันของนักกีฬา ควรจะศึกษาในชนิดกีฬาที่มีสถิติการแข่งขัน และเป็นกีฬาเดี่ยวหรือประเภทบุคคล เช่น กีฬาว่ายน้ำ มวย กรีฑา บริดจ์ และหมากกระดาน เป็นต้น ทั้งนี้เพราะการวัดความฉลาดทางอารมณ์เป็นการวัดรายบุคคล ถ้าผลสัมฤทธิ์การแข่งขันวัดออกมาเป็นรายบุคคลด้วย ก็จะทำให้สามารถนำข้อมูลทั้งสองส่วนมาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์หรือเปรียบเทียบได้อย่างชัดเจนขึ้น

2. ควรศึกษาความฉลาดทางอารมณ์ของนักกีฬาที่มีการแข่งขันแบบปะทะหรือต่อสู้ป้องกันตัว เช่น มวย เทควันโด ยูโดกับชนิดกีฬาที่ต้องใช้ความสงบ ใช้ความแม่นยำ เช่น ยิงธนู ยิงปืน และชนิดกีฬาที่ต้องใช้สติ และสมาธิมาก ๆ เช่น บริดจ์ และหมากกระดาน เพื่อนำมาเปรียบเทียบกันว่า ความฉลาดทางอารมณ์ด้านใด มีสูงต่ำมากกว่ากัน จะได้เป็นข้อมูลพื้นฐานนำไปสู่การพัฒนาต่อไป

3. ควรเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ระหว่างนักกีฬาเซปักตะกร้อทีมชาติไทยกับทีมชาติมาเลเซียและทีมชาติอื่น ๆ ที่มีความสามารถทางด้านทักษะและผลสัมฤทธิ์การแข่งขันใกล้เคียงกันในกีฬาซีเกมส์หรือเอเชี่ยนเกมส์

References

Chitchertwong, W. (2016). *Emotional intelligence of undergraduate students, Faculty of Education, Burapa University.* Retrieved from: https://www.tci-thaijo.org/index.php/edubuu/article/view/18741/16520.

Department of Mental Health. (2000). *Emotional development emotional intelligence*. (3rd ed.) . Nonthaburi: Bureau of Mental Health Development.

Gaewchuay, S. (2016). *Factors related to emotional intelligence and motivation of athletes in the Institute of Adult Education*. Retrieved from: http://copag.msu.ac.th/journal/filesjournal/n6-1/25.pdf.

Jaiyen, Y. (2016) . *Emotional intelligence of Rajabhat Phannian Rajabhat University students.* Retrieved December 28, 2016, from: https://www.ejournals.swu.ac.th/index.php/JOS/article/download/3816/3805.

Jantalakkanaa, J. & Euchieowchaangit, G. (2008). *Research and international distribution.* (2rd ed.) Bangkok: Book Center, Thammasat University.

Klangchamnaan, J. (2004). *Relationship between emotional intelligence and athletic achievement of Northeastern tennis Players.* (Master's thesis). Khon Kaen University, Khon Kaen.

NovaBizz. (2016). *Importance of emotional intelligence*. Retrieved from: http://www.novabizz.com/NovaAce/Learning/Quatient_EQ1.htm.

Nuamkamneung, B. (2003*). Comparison of emotional intelligence among team athletes: Single players.* (Master's thesis) . Khon Kaen University, Khon Kaen.

Pootong, R. (2001). *The relationship between emotional intelligence and Mathayom Suksa 3 Student Achievement.* (Master's thesis). Khon Kaen University, Khon Kaen.

Samaahìdtoh, S. (2003, March). Sports psychology for coaches and athletes. *Sports Science*. 1(35), 11-17.

Singnoy, C. (2016). *Sports psychology and stress management*. Retrieved from: https://www.classstart.org/classes/6109.

Yamane (1976 cited in Teenson, S., 2008). *Research writing techniques*. (2nd ed.) Bangkok: Book Center, Chulalongkorn University.

Thai Children and Youth Psychiatric Association. (2016). *Changes in adolescence*. Retrieved from: http://www.rcpsycht.org/cap/book04_4.php.

Wachintaanin, P. (2016). *The use of psychological techniques of sepak takraw*. Retrieved from: https://www.thesis.swu.ac.th/swuthesis /Spo_Coa/Panuwat_W.pdf.

Yooleu, P. (2015). *Emotional intelligence of male volleyball players in academic year 2015, Phayao University.* (Master' s thesis) . Phayao University, Payao Province.